

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29C/180/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113219822
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8113219822.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prešove sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobkyne: Q. Z., K. Č. O. A. XXX, zastúpenej JUDr. Zdeňkou Jaroslavou Oravcovou, advokátkou, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Dobrianskeho 1651, proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, IČO: 31690904, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. DANIEL BLYŠŤAN s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rastislavova 68, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

odkladá vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu C. pod sp. zn. XC XXXX/XXXX zo dňa 19.1.2012 do právoplatnosti skončenia konania vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. XXC XXX/XXXX,

zrušuje rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu C. pod sp. zn. XC XXXX/XXXX J. V. XX.X.XXXX,

návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo1/2012 pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. IIÚS382/2013, Rvp5052/2012 zamietá,

žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 390,06 EUR na účet právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 3.7.2013 sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice pod sp. zn. XC XXXX/XXXX zo dňa 19.1.2012 ako aj odkladu jeho vykonateľnosti s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky dojednanej vo všeobecných poisťných podmienkach ako aj osobitných zmluvných dojednaniach žalovaného XX/XXXX J. V.Q. XX.X.XXXX

Žalovaný so žalobou nesúhlasil.

Súd dokazovaním vykonaným oboznámením rozhodcovského spisu XC XXXX/XXXX výsluchom žalovanej, svedkyne Q.E. Š., poisťnou zmluvou, záznamom o požiadavkách a potrebách klienta, všeobecnými poisťnými podmienkami, dodatkom č. 2 k všeobecným poisťným podmienkam ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

Žalovaný uzatvoril so žalobcom dňa 20.6.2008 poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, pričom k zániku poisťného vzťahu došlo 30.12.2008 na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 29.10.2008 o zrušenie poisťnej zmluvy.

Následne si žalovaný návrhom na začatie konania o zaplatenie 51,45 EUR a návrhom na splátkový kalendár zo dňa 2.1.2012 podanom na Arbitrážnom súde v C., so sídlom na Q. F. Č.. XX uplatnil osobitnú pohľadávku vo výške 51,45 EUR s príslušenstvom, ktorá mala zodpovedať nákladom žalovaného vynaložených na uzavretie poisťnej zmluvy konkrétne v zmysle čl. XVII písm. 7a zodpovedajúcej výške odmeny za sprostredkovanie poisťnej zmluvy.

Rozsudkom rozhodcovského súdu Arbitrážneho súdu v Košiciach pod sp. zn. XC XXXX/XXXX zo dňa 19.1.2012 bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanej sumu vo výške 51.45 EUR a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- EUR, ktorý jej bol doručený 28.6.2013.

Žalobkyňa uviedla, že žalovaný jej nedoručil samotnú žalobu na vyjadrenie a podanie žalobnej odpovede, ale o priebehu a výsledkov rozhodcovského konania sa dozvedela až po doručení rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný rozhodcovským súdom v skrátenej konaní a to o pohľadávke žalovaného voči nej na základe predmetnej poisťnej zmluvy, pričom ona si nie je vedomá žiadneho dlhu voči žalovanému, nakoľko pri ukončení poisťného vzťahu došlo už k vzájomnému vypořádaniu medzi zmluvnými stranami.

Rozhodcovská doložka bola už vopred naformulovaná v štandardnej zmluve, pričom ona si osobitne rozhodcu nevyjedнала. Miesto rozhodcovského konania si jednostranne stanovil dodávateľ, čo je pre ňu neprijateľné.

Rozhodcovská doložka je podľa jej názoru neprijateľná aj z dôvodu, že ak rozhodcovské konanie vyvolá dodávateľ, tak sa mu musí nezvratne podrobiť a tak riešiť spor pred rozhodcom, ktoré je nepredvídateľné a má vážne pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti rozhodcovského procesu, keďže navyše si v jej prípade vybral jediného rozhodcu, v ktorom je pravdepodobne v zmluvnom vzťahu a tento šablónovito rozhoduje o jeho návrhoch.

Spotrebiteľská vec je subjektívne nearbitrabilná a túto skutočnosť dodávateľ v spotrebiteľskej zmluve dostatočne nezohľadnil. Rozhodcovská doložka je vo svojich dôsledkoch hrubo nemorálna a spôsobí, že o právach a právom chránených záujmoch rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou, ale viac menej je založená na takých aspektoch ako je zisk a podnikanie rozhodcu.

Arbitráž vznikla ako legitímny prostriedok vymožitelnosti práva, ale vo svojej podstate je predovšetkým inštitútom určeným pre podnikateľské prostredie typický vyššou mierou vyváženosti vzájomných pozícií. (rozhodnutie ÚS SR IV ÚS174/2002, rozhodnutie KS PO zo dňa 31.3.2011 pod sp. zn. 6Coe64/2010).

V danom prípade rozhodcovská doložka, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok je nemorálnou a neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka ako to judikoval už Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 31.5.2011 pod sp. zn. 20CoE24/2011, ktorý v odôvodnení uviedol, že ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka nie je len o možnosti výberu medzi štátnym a rozhodcovským súdom, ale je o dôsledkoch, či doložka spotrebiteľa nenúti podrobiť sa arbitráži.

Súčasne dala do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.3.2012 pod sp. zn. 6Cdo1/2012, ktorý v odôvodnení uviedol vo vzťahu ku žalovanému, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu nebola vôbec uzatvorená alebo bola uzatvorená neplatne.

Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Povinnosti spotrebiteľa namietat' platnosť rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní Najvyšší súd SR doplnil, že princíp „vigilantibus jura scripta sumpt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, čo znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Okrem iného je žalobkyňa toho názoru, že v predmetnom rozhodcovskom konaní rozhodca ignoroval predpisy určené na ochranu spotrebiteľa, čo je ďalším dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Žalovaný vo svojom vyjadrení namietal, že konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je spotrebiteľským sporom, nakoľko rozhodcovský rozsudok nie je hmotno-právnym úkonom a je celkom vzdialený od inštitútu spotrebiteľskej zmluvy, pretože sa jedná o individuálny právny akt rozhodcovského súdu svojimi účinkami postavený na roveň rozsudku súdu všeobecného. Nakoľko konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je spotrebiteľským sporom, nejde o konanie oslobodené od súdnych poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. z, a zák. o súdnych poplatkov. Zároveň petit žalobného návrhu považuje za neurčitý a nezrozumiteľný pre absenciu právneho dôvodu, na základe ktorého sa žalobkyňa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku, čo podľa názoru žalovaného má za následok jeho nepreskúmateľnosť a vznik právnej neistoty. Žalobný petit musí dať jednoznačne odpoveď na otázku, ktorý orgán bude ďalej po zrušení rozhodcovského rozsudku konať vo veci samej, keďže v zmysle ust. § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní v prípade, ak sa zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov v zmysle ust. § 40 ods. 1 písm. a) a c) pokračuje všeobecný súd v konaní vo veci samej, avšak v zmysle ust. § 43 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, rozhodcovská zmluva ostáva v platnosti a v konaní ďalej pokračuje rozhodcovský súd.

Súčasne sa domáhal priameho účinku smernice 93/13/EHS v horizontálnej úrovni, ktorého sa môžu jednotlivci dovolávať, pokiaľ je smernica síce správne implementovaná, avšak vnútroštátne ustanovenia nie sú aplikované spôsobom, ktorý je so smernicou v súlade. Uvedené sa týka aj odseku 19 Smernice 93/13/EHS v súvislosti so smernicou nesúladne aplikovanými ustanoveniami vnútroštátneho práva vo veci jednak rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách, ale osobitne aj v poisťnej zmluve.

19. odôvodnenie smernice formuluje jeden z jej zámerov, ktorým medzi iným je, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú a popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa neboli podriadené takému hodnoteniu, pokiaľ sa tieto podmienky berú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom. Uvedená výnimka sa však vrámcí implementácie smernice 93/13/EHS do vnútroštátneho práva nepremietla.

Zároveň poukázal na to, že samotná transpozícia predmetnej smernice bola zaťažená hrubou prekladovou chybou pri preklade tejto smernice so slovenského jazyka, konkrétne v čl. 3.1 bodu q) tejto smernice. Slovenské znenie nesprávnym prekladom a nadväzujúc na jej nesprávnú implementáciu medzi tzv. neprijateľné podmienky takmer vylúčil použitie rozhodcovského konania v spotrebiteľských zmluvách a to napriek tomu, že rozhodcovské konanie je v slovenskom právnom poriadku upravené právnym predpisom, pričom aj občiansky súdny poriadok s rozhodcovským konaním výslovne počíta a tak ako je aj ďalej uvedené, rozhodcovské konanie v spotrebiteľských vzťahoch nie je len dovoleným, ale aj želaným stavom. Preto samotné dojednanie rozhodcovskej doložky nemôže ani spôsobiť hrubý nepomer v právach zmluvných strán, nakoľko ide o aplikáciu zákonom upravených práv a pravidiel a to aj v prípade rozhodcovského konania. Podľa názoru žalovaného pre nesprávnú implementáciu smernice do právneho poriadku SR došlo na Slovensku k tendencii, ktorá je v rozpore so zámerom Európskej únie uplatňovať v čo najväčšej miere mimosúdne prostriedky pri riešení sporov zo spotrebiteľských zmlúv s poukazom na smernicu 2008/48/ES o spotrebiteľských úveroch, ktorá v čl. 24 s príznačným názvom mimosúdne riešenie sporov uvádza, že členské štáty zabezpečia, aby sa zaviedol primeraný a účinný postup pre mimosúdne riešenie sporov na urovnanie spotrebiteľských sporov alebo smernice 2002/92/ES o sprostredkovaní poistenia v čl. 23, v zmysle ktorej by členské štáty mali povzbudzovať verejné a súkromné orgány zriadené za účelom mimosúdneho urovnania sporu medzi sprostredkovateľmi poistenia a zákazníkmi.

Rovnako nesprávnemu rozšírenému presvedčeniu o generálnej neprijateľnosti rozhodcovskej doložky odporuje aj vnútroštátne, doposiaľ nezrušené ust. § 93a Zákona o bankách pojednávajúceho o prípustnosti rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách.

Rozhodcovská doložka medzi žalobkyňou a žalovaným bola dojednaná individuálne, preto nie je neprijateľnou podmienkou a je platná. Rozhodcovská doložka bola uvedená a dojednaná vrámcí osobitných zmluvných dojednaní č. 01/2007 obsahujúcich len dva body, pričom bod 2 obsahuje rozhodcovskú doložku a priamo odkazuje na čl. XV všeobecných poisťných podmienok.

Táto časť sa platne vzťahuje na daný poisťný vzťah len v prípade súhlasu poisťníka osobitnými zmluvnými dojednaniami, pričom tento súhlas preukazuje vlastnoručný osobitný podpis poisťníka hneď za textom týchto dojednaní.

Zo znenia všeobecných poisťných podmienok osobitných zmluvných dojednaní je zrejmé, že v tomto prípade išlo medzi účastníkmi o jednoznačné individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky, keďže žalobkyňa podľa vlastnej vôle mohla a nemusela osobitne podpísať rozhodcovskú doložku uvedenú v osobitných zmluvných dojednaniach a v takomto prípade by jej nepodpísanie nemalo žiaden vplyv na zvyšok všeobecných poisťných podmienok a teda na poisťný vzťah ako taký.

Poisťník síce podpisuje celý súvislý text všeobecných poisťných podmienok, je však individuálne viazaný len tými ustanoveniami, na ktoré poisťná zmluva poukazuje.

Individuálne vyjednanie zmluvnej podmienky podľa názoru žalovaného preukazuje aj záznam o požiadavkách a potrebách klienta v poisťnej zmluve uzatvorenej medzi účastníkmi konania, podpisom ktorého žalobkyňa potvrdila, že jej boli o poisťnom vzťahu poskytnuté odborné informácie zo strany finančného agenta a zároveň je v tomto zázname uvedené, že žiadne ďalšie vysvetlenia, doplnenia alebo dojednania nežiadala.

Zároveň jej bolo vrámcami tohto záznamu dané aj poučenie v písomnej forme o možnostiach riešenia sporov mimosúdne - v rozhodcovskom konaní.

Keďže bola odborne poučená finančným agentom o všetkých podstatných náležitostiach poisťnej zmluvy, pričom nežiadala žiadne doplňujúce vysvetlenia ohľadom uzatvoreného poistenia, preto druhá zmluvná strana oprávnené predpokladala, že vstupuje do zmluvného vzťahu s poisťníkom ako informovaný spotrebiteľom.

Na individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky podľa názoru žalovaného nič nemení ani skutočnosť, že jej obsah bol vopred pripravený žalovaným, nakoľko návrh znenia žalobkyňu nezaväzoval a táto sa mohla slobodne rozhodnúť, či takýto návrh akceptuje alebo nie.

Zároveň upriamil pozornosť na skutočnosť, že zo strany žalobkyne bola poisťná zmluva uzatvorená platne už samotným pripojením jej podpisu pod návrh na uzatvorenie poisťnej zmluvy a to spolu s podpisom sprostredkovateľa poistenia vystupujúcim za žalovaného, pričom je nepochybné, že tieto ich podpisy mali konštitutívny charakter. V zmysle ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka súčasťou poisťnej zmluvy sú ex lege aj všeobecné poisťné podmienky a na to, aby sa stali jej súčasťou ich nebolo potrebné osobitne vyjednávať, pričom text nad podpisom predmetnej zmluvy jednoznačne uvádza návrh na uzatvorenie poisťnej zmluvy prijímam a vyhlasujem, že som bol oboznámený so všeobecnými poisťnými podmienkami pre životné poistenie Prvej Československej poisťovne Rapid, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že medzi účastníkmi konania došlo k individuálnemu dojednaní rozhodcovskej doložky a preto súd nemôže skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Žalobkyňa so znením rozhodcovskej doložky súhlasila a teda aj keby táto založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nie je súd oprávnený ju skúmať v s poukazom na ust. § 53 Občianskeho zákonníka.

Záver rozhodcovskej doložky ako neprimeranej zmluvnej podmienky nevyplýva z jej samotnej existencie, ale musí vychádzať z konkrétnych skutkových okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré môžu spôsobiť, že procesné postavenie spotrebiteľa môže byť v hrubom nepomere k procesnému postaveniu dodávateľa.

Okrem iného samotná žalobkyňa bola v priebehu rozhodcovského konania pasívna a nevyužila žiadne zo svojich procesných práv garantovaných rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu.

Žalobkyňa sa svoju vlastnú pasivitu snaží prekryť údajným porušením práv, pričom prehliada fakt, že nikto jej nebránil využiť jej procesné právo a ani jej túto možnosť nikto neuprel a v skutočnosti sama neurobila žiaden úkon na svoju právnu obranu.

Zdôraznil, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný nezávislým rozhodcovským orgánom, ktorého výberom poveril žalovaný tretiu osobu v súlade s dohodnutým spôsobom ustanovenia rozhodcov.

Rozhodovací proces nemohol žiaden z účastníkov ovplyvniť viac ako druhý účastník a každý z účastníkov rozhodcovského konania sa mohol k veci vyjadriť a to aj opakovane a žalobkyňa mohla podať vo veci odpor. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa mala v rozhodcovskom konaní obdobné práva, aké by mala v občianskom súdnom konaní pred všeobecným súdom, pričom zákon takúto požiadavku ani neukladá.

Svedkyňa Q. Š. uviedla, že pre spoločnosť žalovaného v rozhodnom období pôsobila ako sprostredkovateľka poistenia, avšak vzhľadom na časový odstup si už konkrétne nepamätá na podrobnosti uzatvárania predmetnej poistnej zmluvy. Vo všeobecnosti platilo, že jej povinnosťou ako sprostredkovateľa poistenia bolo predstavenie ponuky produktov spoločnosti klientovi, ktorý si podľa vlastnej potreby z tejto ponuky mohol jemu vyhovujúci produkt vybrať. Vždy podala komplexné informácie týkajúce sa poistného produktu, teda o aký poistný produkt ide, na aké obdobie sa poistná zmluva uzatvára, o výške poistného ako aj výške poistného plnenia, v prípade tej ktorej poistnej udalosti.

Zároveň uviedla, že aj v rámci školení výhradných sprostredkovateľov poistenia neboli organizované osobitné školenia k všeobecným poistným podmienkam a aj ona bola informovaná iba k otázkam poistných produktov, vyplnenia poistných zmlúv, avšak k ďalším skutočnostiam týkajúcich sa všeobecných poistných podmienok jej informácie poskytnuté neboli. Okrem iného uviedla, že jej inštitút arbitrážneho konania, prípadne rozhodcovskej doložky doposiaľ známy nie je.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, pričom ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“), to neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z., rozhodcovskom konaní možno rozhodovať len spory, ktoré účastníci konania pred súdom môžu skončiť súdnym zmerom.1)

Podľa § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z., účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,

- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.13a)

Podľa § 40 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z., ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 43 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z., ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a) a c), pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Poistná zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný ako poisťovateľ konal v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže uzatvorila zmluvu ako fyzická osoba. Z predloženej poisťovateľskej zmluvy, rozhodnutia rozhodcovského súdu ani z vyjadrení účastníkov nie je zrejmé, aby žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

Pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačenej tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože poisťovateľská zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenej tlačive.

Vo veci ide o spor, ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a návrh bol podaný žalobkyňou ako spotrebiteľom a z uvedeného dôvodu je podľa § 4 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch oslobodený od ich platenia pre predmetné konanie.

Vzhľadom na námietku žalovaného súd poukazuje aj na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sekcie legislatívy zo dňa 29.4.2010, z obsahu ktorého vyplýva, že v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. z) a) je od súdneho poplatku oslobodený aj spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, v danom prípade napríklad podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. s tým, že oslobodenie sa nevzťahuje len na prípady, kedy je spotrebiteľ v pozícii navrhovateľa, ale aj keď si uplatňuje svoje práva v pozícii odporcu vrátane odporu proti platobnému rozkazu, rozkazu na plnenie a uvedené oslobodenie sa vzťahuje aj na vykonávacie konanie vrátane oslobodenia poplatku za námietky proti exekúcii a o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, pričom tento návrh bol podaný v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, čo je zrejmé z toho, že rozhodcovský rozsudok jej bol doručený 28.6.2013 a žaloba bola podaná dňa 3.7.2013.

Podľa článku 6 ods. 1 smernice rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa článku 3 ods. 3 smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé.

Podľa vnútroštátneho práva, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa v zmysle § 54 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Taktiež nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje príkladný, teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Tento výpočet je zo strany zákonodarcu dopĺňaný a precizovaný a v tomto výpočte s účinnosťou od 1.1.2008 je výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka požadovanie od spotrebiteľa vrámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom boli výlučne riešené v rozhodcovskom konaní.

Len zo samej skutočnosti, že sa uvedená podmienka v tomto príkladnom výpočte v čase uzatvorenia zmluvy nenachádzala, nemožno vyvodiť, že vyžadovanie od spotrebiteľa vrámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nie je neprijateľnou podmienkou obsiahnutou v spotrebiteľskej zmluve.

Súd vychádzal z príslušného prameňa práva ako celku s akcentom na jeho ciele a zmysel. Zmyslom a cieľom úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku je poskytnúť spotrebiteľom Slovenskej republiky ako členskom štáte minimálne taký štandard ochrany, aký stanovuje smernica 93/13/EHS.

Podľa názoru súdu je dojednanie rozhodcovskej doložky spotrebiteľskej zmluvy neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je formulovaná vo všeobecných poistných podmienkach, konkrétne v článku XV a je súčasťou neprehľadného textu písaného malými písmenami splývajúceho s ostatnými zmluvnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poistných podmienkach. Podľa uvedenej rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka tak znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a tým mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Z uvedeného dôvodu rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje na prílohu smernice 93/13/EHS uvedenú pod písm. q) bodu 1, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvou podmienkou je podmienka, ktorá bráni spotrebiteľovi v uplatňovaní práva podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžaduje od spotrebiteľa, aby riešil spory výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzuje prístup k dôkazom alebo ukladá mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa zmluvný vzťah riadi malo spočívať inej zmluvnej strane.

Podľa toho je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok na riešenie sporov akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy.

Zmluvná podmienka, ktorou dodávateľ vopred stanoveným obsahom rozhodcovskej doložky uložil, že všetky spory zo spotrebiteľskej zmluvy budú riešené nim zvoleným rozhodcom, je podľa názoru súdu v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah, teória a prax navyše označujú za faktický nerovný, nevyvážený a preto nemá žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a je absolútne neplatnou.

Vo vzťahu rozhodcovských doložiek žalovaného sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutiami pod sp. zn. 3Cdo1/2012 zo dňa 21.3.2012 5Cdo61/2012, 6Cdo13/2013 a to aj s poukazom na tvrdenie žalovaného, že podpisom osobitných zmluvných dojednaní tvoriacich súčasť všeobecných poistných podmienok účastníkmi konania došlo k individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v danom prípade stotožnil s argumentáciu prvostupňových aj odvolacích súdov s tým, že rozhodcovská doložka nachádzajúca sa v poisťnej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným a poisteným spotrebiteľom v časti všeobecné obchodné podmienky pod bodom XV nebola spotrebiteľom osobitne dojednaná, čo vyplýva aj z jej zaradenia do všeobecných obchodných podmienok.

Praktickým dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke tak, ako je formulovaná časti XV bolo to, že spotrebiteľovi bola fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa.

Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy spolu so všeobecnými poisťnými podmienkami, obsahom ktorých je aj takáto doložka reálne vopred vzdal práva na účinnú právnu ochranu a rozhodcovský rozsudok iba formálne prebral argumenty žalujúcej strany a nevyporiadal sa s inštitútmi zameranými na ochranu práv vyplývajúcich pre spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Na tomto fakte podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nič nemení skutočnosť, že v deň podpisu zmluvy podpísali zmluvné strany ako pokračovanie predtlačenej formulára poisťných podmienok aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na tú istú rozhodcovskú doložku, teda doložku uvedenú v poisťných podmienkach.

Okrem iného dojednaná rozhodcovská doložka v článku XV všeobecných poisťných podmienok spôsobovala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu, keďže ho nútila k rozhodcovskému konaniu, pričom rozhodcovský súd mohol vybrať len žalovaný bez možnosti žalobcu podieľať sa na jeho kreovaní.

Aj z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 1.11.2011 pod sp. zn. IIÚS2164/2010 vyplýva, že z ústavno-právneho hľadiska je možné dojednanie v podobe rozhodcovskej doložky pripustiť aj pre spotrebiteľské zmluvy iba za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky procesného charakteru budú účastníkom konania garantovať rovnaké zaobchádzanie čo vo vzťahu spotrebiteľ - podnikateľ znamená zvýšenú ochranu slabšej strany t. j. spotrebiteľa, pričom dohodnutá procesné pravidlá budú garantovať spravodlivý proces (ústnosť, priamosť konania, odvolacia inštancia, absencia iných prekážok pri uplatňovaní spotrebiteľovho práva).

Samotné podmienky rozhodcovského konania v zmysle rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu určeného žalovaným tieto podmienky ústavnosti podľa názoru súdu nespĺňajú.

Napriek tomu, že rokovací poriadok podľa § 16 zakotvuje právo žalovaného na odpoveď na žalobu avšak pokiaľ s výnimkou tzv. skráteného konania pokiaľ predmetom sporu je peňažná pohľadávka nepresahujúca 66.500,- EUR a to aj vo vzťahu k spotrebiteľom, kedy sa tento o začatí rozhodcovského konania v takomto prípade dozvie až dorúčením rozhodcovského rozsudku.

Na druhej strane v zmysle ust. § 29b rokovacieho poriadku je spotrebiteľ v prípade nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy oprávnený domáhať sa ústneho prejednávania veci, avšak vzhľadom na hranicu tzv. skráteného konania je aplikácia uvedeného ustanovenia rokovacieho poriadku pre spotrebiteľa v podstate vylúčená.

Okrem iného požiadavka ústneho prejednávania podlieha poplatkovej povinnosti vrátane úhrady vecných nákladov, ak by spotrebiteľ žiadal uskutočnenie ústneho prejednávania v mieste svojho trvalého bydliska mimo sídla rozhodcovského súdu.

Spotrebiteľovi sa v prípade podania odporu priznáva neprimerane krátka lehota 5 dní oproti 15-dňovej lehote priznanej odporcovi na podanie odporu proti platobnému rozkazu vrámci súdneho konania, pričom na odpor vrámci rozhodcovského konania sa prihliada iba za podmienky zaplatenia požadovaného poplatku.

Na základe uvedeného je preto možné jednoznačne konštatovať, že rozhodcovské konanie vrámci predmetného spotrebiteľského sporu nezaručuje porovnateľné procesné práva so súdnym konaním a spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach vo vzťahu dodávateľ a spotrebiteľ v neprospech spotrebiteľa ako slabšej procesnej strany.

Na základe uvedeného preto súd v zmysle ust. § 41 písm. c) predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil a na návrh žalobcu v zmysle ust. § 40 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. rozhodol aj o odložení jeho vykonateľnosti a to až do právoplatnosti výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku.

Súd v danom prípade neprijal argument žalovaného, že rozhodcovská doložka bola so žalobkyňou v predmetnej poisťovnej zmluve individuálne vyjednaná s poukazom na výpoveď svedkyne Q. Š. pôsobiacej ako sprostredkovateľky poistenia žalovaného v rozhodnom období, ktorá so žalobkyňou predmetnú poisťovnú zmluvu uzatvárala, ktorá jednoznačne potvrdila, že za svojho pôsobenia zo strany žalovaného nebola upozornená na zmluvné dojednanie rozhodcovskej doložky a nepamätá si, aby niektorému z klientov uviedla, že prípadné spory z poisťovních zmlúv sa budú riešiť v rozhodcovskom konaní. Poukázala na to, že ako sprostredkovateľka poistenia bola zaškoľovaná iba vo vzťahu k jednotlivým poisťovním produktom vyplnenia poisťovních zmlúv a svojim klientom podávala iba komplexné informácie týkajúce sa toho -ktorého poisťovného produktu.

Pokiaľ žalovaný argumentoval rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17CoE209/2012 zo dňa 30.1.2013, uvedené rozhodnutie podľa názoru súdu nie je aplikovateľné pre predmetné konanie, nakoľko sa zaoberalo otázkou individuálneho vyjednania rozhodcovskej doložky k poisťovnej zmluve uzatvorenej dňa 23.2.2009, ktorých súčasťou okrem všeobecných zmluvných podmienok boli aj osobitné zmluvné dojednania č. 02/2008, kde sa v bode 3 uvádza, že poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV časti všeobecných poisťovních podmienok, pričom toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.

V bode IV osobitných zmluvných dojednaní č. 02/2008 sa ďalej uvádza, že napriek ods. 1 týchto osobitných zmluvných dojednaní sa zmluvné strany dohodli, že za účelom realizácie osobitného práva poisťníka individuálne ovplyvniť poisťovný vzťah v súlade s potrebami poisťníka, môže poisťník v lehote 30 dní od podpisu poisťovnej zmluvy zo strany poisťníka individuálne písomne odmietnuť ustanovenia časti XV všeobecných poisťovních podmienok, ktoré tvoria súčasť jeho poistenia a zároveň ods. 3 týchto osobitných zmluvných dojednaní a to bez toho, aby tým bol právne dotknutý alebo akýmkoľvek spôsobom podmienený ostatný zvyšok poisťovného vzťahu.

Na základe uvedeného preto odvolací súd konštatoval, že nakoľko povinná mala možnosť odstúpiť od rozhodcovskej doložky bez vplyvu na obsah poisťovnej zmluvy, považuje rozhodcovskú doložku za individuálne dohodnutú.

Je nesporné, že osobitné zmluvné dojednanie v predmete súdneho konania pred Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17CoE209/2012 sú diametrálne rozdielne oproti osobitným zmluvným dojednaniam v predmetnom konaní, nakoľko tieto neumožňovali žalobkyňu ako spotrebiteľku vylúčiť pôsobnosť rozhodcovskej doložky bez vplyvu na obsah celej poisťovnej zmluvy.

S názorom prvostupňového súdu, že rozhodcovská doložka žalovaného uvedená v čl. XV všeobecných poisťovních podmienok a osobitných zmluvných dojednaníach je neprijateľnou zmluvnou podmienkou sa stotožnil aj odvolací súd v rozhodnutí 6Co2/2014, v ktorom konštatoval, že rozhodcovská doložka žalovaného spĺňa všetky kritéria neprijateľnej podmienky, keďže je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán a táto nerovnováha je daná v neprospech spotrebiteľa.

Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou podávajú rozhodcovské žaloby veriteľia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva transparentný štátny súd.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že slovenský preklad smernice 93/13/EHS v časti prílohy pod bodom q) je nesprávny a vo svojom rozhodnutí uviedol ďalšie jazykové verzie uvedenej časti smernice so záverom, že slovenská verzia je zavádzajúca. Podľa slovenskej verzie sa zdá, ako keby

sa atribút „neupravenosti právnymi predpismi“ vzťahoval k sporom. Všetky ostatné verzie jednoznačne ukazujú, že atribút neupravenosti právnymi predpismi sa týka rozhodcovského konania. To znamená, že zmluva nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne akýmsi osobitným typom arbitráže, ktorá nie je upravená právnymi predpismi a kde rozhodcovia pravdepodobne nie sú povinní aplikovať príslušné hmotné právo.

Zároveň poukázal na nutnosť objektívneho posúdenia rozhodcovskej doložky s uvedením, že nie je rozhodujúca vôľa účastníka zmluvného vzťahu a v tomto zmysle ani jeho aktivita.

Neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná a je povinnosťou nielen súdu, ale aj rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodit' všetky právne dôsledky a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

Zároveň dal do pozornosti, že rozhodca iba zriedkavo pristupuje k posúdeniu platného založenia vlastnej právomoci, resp. túto iba formalisticky skonštatuje ako danú a preto aj takéto konanie rozhodcu je prejavom nerešpektovania práv spotrebiteľov, resp. reflexiou absencie jeho neustrannosti a nezáujatosti.

Akceptovateľnosť rozhodcovského konania spotrebiteľských veciach sa ponúka napríklad osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Arbitráž môže fungovať, ale iba za transparentných podmienok ako efektívny prostriedok ochrany a keď aj spotrebiteľ rozumie, o čo v prípade rozhodcu ide.

Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok verzus vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera.

Zbavenie sa zodpovednosti za nekalú obchodnú prax pri nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok argumentáciou, že spotrebiteľ mal byť bdely odvolací súd neprijal a odsúdil ako konanie hraničiace so zlým úmyslom zmluvných vzťahov. Je neakceptovateľné, aby porušovateľ práva presúval zodpovednosť na slabšieho a je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú doložku.

Na základe uvedeného, preto súd v zmysle ust. § 41 za použitia ust. § 40 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z. z. predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil a zároveň v zmysle ust. § 40 ods. 2 cit. zákona rozhodol o odklade jeho vykonateľnosti.

Podaním zo dňa 24.1.2014 bol súdu zo strany žalovaného doručený návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku až do rozhodnutia Ústavného súdu pod sp. zn. IIÚS 382/2013 Rvp5052/2012 o uznesení NS SR 6Cdo1/2012.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V danom prípade súd nevidel dôvod na prerušenie predmetného konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo1/2012, ktoré sa malo zaoberať neplatnosťou rozhodcovskej doložky vo vzťahu k žalovanému s poukazom, že v obdobnej veci už Ústavný súd SR konkrétne nálezom zo dňa 10.7.2013 pod sp. zn. IIÚS49/2012 konštatoval porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces uznesením Najvyššieho súdu SR 2Cdo5/2012.

Právny dôvod na prerušenie predmetného konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o uznesení Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo1/2012 vzhľadom na závery nálezu Ústavného súdu SR o obdobnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR súd nevidel s poukazom na skutočnosť, že v predmetnom náleze Ústavný súd Slovenskej republiky iba konštatoval, že bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje právo na kontradiktórne konanie, rovnosť zbraní, čo znamená, že každému účastníkovi sa poskytne primeraná možnosť oboznámiť sa so stanoviskom a dôkazmi protistrany, prípadne predloženými inými osobami alebo obstaranými súdom

s možnosťou vyjadriť sa k nim za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s protistranou.

Ústavný súd SR vyčítal postupu Najvyššieho súdu SR, že napriek tomu, že mal efektívne prostriedky na nápravu nesprávneho postupu Okresného aj Krajského súdu, tieto nevyužil a vykonal určitý dôkaz rozhodujúci vo veci samej bez toho, aby žalovanému dal akúkoľvek možnosť sa k nemu vyjadriť. Z uvedeného dôvodu je preto možné jednoznačne konštatovať, že Ústavný súd SR konštatoval porušenie práva na spravodlivý proces postupom Najvyššieho súdu SR odňatím práva žalovaného vyjadriť sa k okolnostiam rozhodujúcim vo veci samej, avšak z jeho záverov nevyplýva nesprávnosť posúdenia Najvyššieho súdu SR neplatnosti rozhodcovských doložiek v poisťných zmluvách žalovaného uzatvorených so spotrebiteľmi.

Na základe uvedeného preto súd nevidel dôvod na prerušenie predmetného konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 6Cdo1/2012, v ktorom opätovne namieta iba porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie postupom Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Co1/2012, ktorým okrem iného súd vo svojom rozhodnutí ani neargumentuje.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnej žalobkyni bola priznaná náhrada trov konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci:

- prevzatie a príprava 13.12.2013 - 60,07 EUR
- účasť na pojednávaní 24.1.2014 - odročené bez prejednanja 15,47 EUR
- účasť na pojednávaní 4.4.2014 - 61,87 EUR
- režijný paušál 1 x 7,81 EUR, 2 x 8,04 EUR
- cestovné náhrady Vranov nad Topľou - Prešov a späť pozostávajúce z náhrady PHM 0,065 l/1 km x 104 km x 1,370 EUR a základnej náhrady 0,183 EUR x 104 km vo výške 28,29 EUR a za účasť na pojednávaní 4.4.2014 pozostávajúce z náhrady PHM 0,065 l/km x 104 km x 1,365 EUR a základnej náhrady 0,183 EUR x 104 km vo výške 28,26 EUR
- Náhrada za stratu času za účasť na pojednávaní 24.1.2014 a 4.4.2014 Vranov nad Topľou - Prešov a späť 8 x 13,40 EUR vo výške 107,20 EUR
- 20 % DPH zo sumy 325,05 EUR vo výške 65,01 EUR, teda žalobkyni bola priznaná celková náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 390,06 EUR podľa § 11, § 13a, § 16, § 17 a § 18 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.